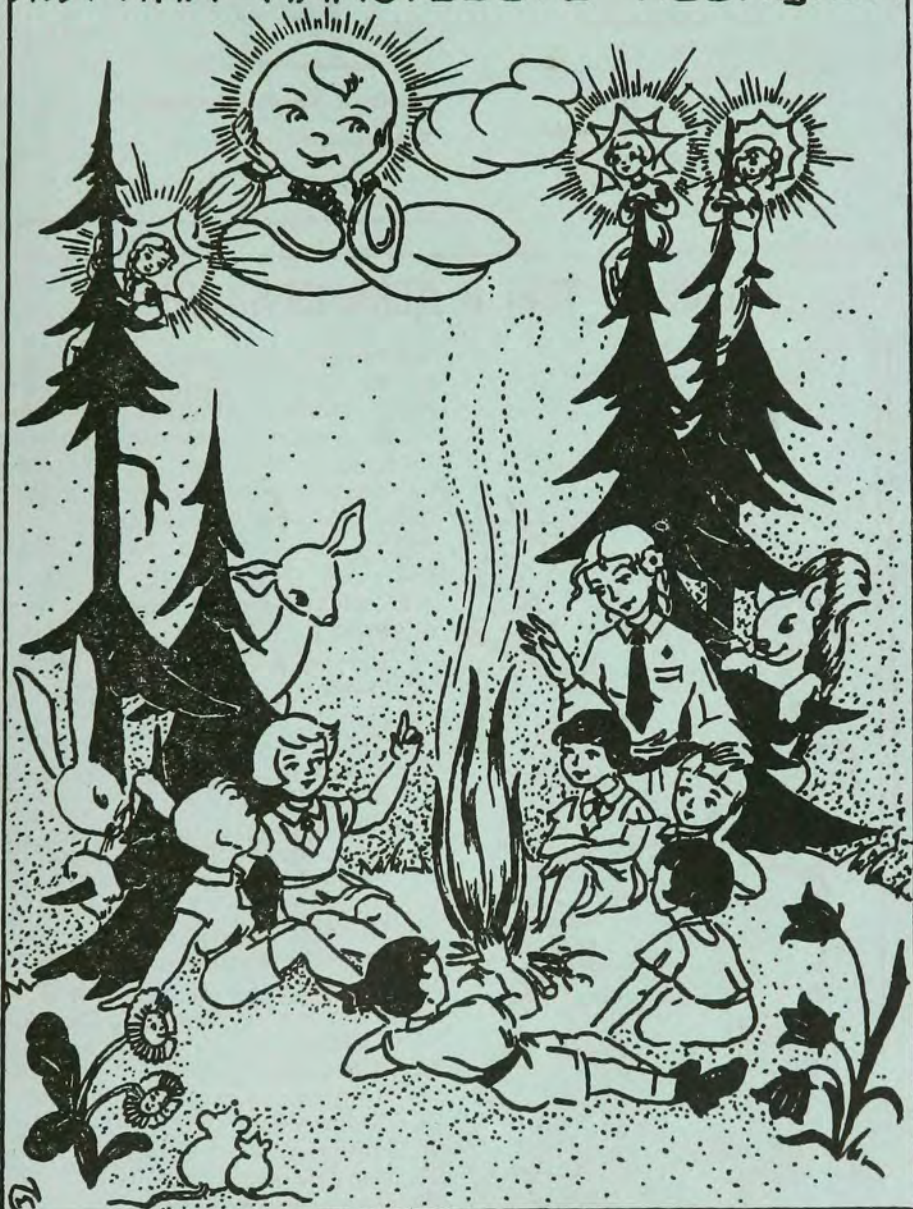

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАТЦТВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новачтва

„HOTUJS” — MAGAZINE

for Ukrainian Children

Published by „Molode Zytтя”, Inc.

New York, N. Y.

Редагує Колегія під проводом пл. сен.

Лесі Храпливої

158 E. 7th St., Apt. 3 A.

NEW YORK 9, N. Y. USA

Загальна Редакція

пл. сен. Богдан Кравців

Адміністрація „Molode Zytтя”,

302 E. 9th Street

New York 3, N. Y.

З М І С Т:

Кобзар	1
Чарівна іскорка	2
Добре діло	5
Малюнок-загадка	9
Пригоди Козака-Невмираки	11
3 новацького світу	15

БАЖАЮ ТОБІ В ДЕНЬ ІМ'ЯНИН!

Мал. Н. Климовська

Українським звичаєм святкуємо не лиш уродини, але й ім'янини кожної людини. Уродини — це річниця уродин; ім'янини — це день святого, що його ім'я ця людина носить. У цей день ім'янинникові бажають всі друзі всього добра та співають „Многая Літа”.

В місяці березні мають свої ім'янини:

1. Валентій, Ілля.
2. Теодор.
3. Лев.
5. Лев.
5. Тимотей (Тиміш), Евстахій (Остап).
8. Полікарп.
9. Іван, Мстислав.
10. Тарасій (Тарас).
12. Прокопій.
13. Василій, Кира.
14. Евдокія, Божена.
17. Герасим.
19. Константин, Теофіль, Богдан.
20. Василій.
21. Любомира.
23. Конрад.
24. Софроній.
26. Никифор.
27. Венедикт.
29. Олександр (Олесь, Лесь).
30. Олексій (Олесь).
31. Кирило, Олександра (Лесья).

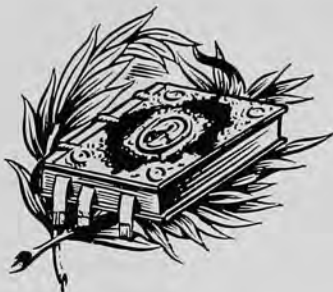
ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 3 (53)

Березень

1959

Тарас Шевченко

КОБЗАР

Вітер віс-повіває,
По полю гуляє,
На могилі кобзар сидить
Та на кобзі грає.
Кругом його степ, як море
Широке синіє;
За могилою могила,
А там — тільки мріє.
Сивий ус, стару чуприну
Вітер розвіває;
То приляже, то послуха
Як кобзар співає.

(Із поеми „Перебендя”)

Мал. Ірина Савойка

Сірий Орел Орест

ЧАРІВНА ІСКОРКА

Присвячую новакам
з Бостону.

На галявині посеред густого смерекового лісу загоріла ватра. Голосно тріскотіло сухе чатиння. Снопи іскор злітали вгору і линули високо-високо назустріч своїм посестрам — зіркам. Немов постріл з рушниці голосно тріснула суха гілка і знялася вгору чудова іскорка. Була вона більша від кожної іншої іскри і мінилася всіма барвами веселки. Світила ясніше, як усі інші іскорки разом. Бо це не була звичайна іскра, а чарівна іскорка. Її ім'я було: Любов.

З чарівним димом пластової ватри злетіла іскорка-Любов угору і засіяла мов вечірня зоря на небосклоні. Поглянувши згори на галявину, побачила іскорка довкола ватри тісне півколо пластунів. Вони слухали розповіді свого провідника. Їхні очі горіли блиском завзяття, а серця

всі билися разом в один такт. А коли скінчилася розповідь, всі стали на струнко й разом обіцяли, що завжди любитимуть Бога й Україну понад усе. Тоді наша іскорка полетіла в долину й сіла на однострій ясноволосого хлопця Ромка. Пропалила сорочку і запекла на грудях.

— Ой, що ж то так мене запекло? — прошептав Ромко.

— Це я, Любов! — відповіла іскорка. — Я прилинула, щоб бути завжди з тобою і нагадувати тобі те, що ти сьогодні обіцяв. Не забудеш?

— Любити Бога й Україну понад усе? Ні, цього я ніколи не забуду!

За той час іскорка дісталася аж до Ромкового серця. І тепер запалала вона там ясним полум'ям — полум'ям Любви.

***

Минали роки. Ромко виріс, змужнів. Став сильним, веселим

юнаком. А в серці у нього горіла іскорка Любови до Бога й України. Одночасно він зненавидів всією душею ворогів, що розсілися на українських землях та кривдили і мучили людей.

Вороги скоро побачили, що Ромко — пластун. Вони знали, що він любить Бога й Україну і ненавидить їх. Тому вони зловили Ромка й посадили у в'язницю. А потім повезли його ген — далеко, до містечка, що називалося Береза Картузька і замкнули його у концентраційний табір.

В тім таборі було дуже важко. Навколо були колючі дроти, щоб ніхто не міг вийти. А в середині було багато таких хлопців, як Ромко. Були і старші. Були навіть і священники. Кожного дня вороги били і мучили їх, сміялися з нашої Віри і казали відрідкатися України. Але ніхто на це не погодився, бо всі любили Бога й Україну так, як і Ромко.

Ромкові було дуже прикро, що вороги так знущаються. За кожним разом, як чув він ворожі нашішки з Бога і з Церкви, іскорка в його серці пекла аж до болю. І Ромко намовив усіх у таборі, щоб кожного ранку і вечора всі ставали разом і спільно проводили молитву. Коли вороги хотіли їх розігнати, то всі сміялися їм у вічі. А іскорка в Ромковім серці горіла ясным, чистим полум'ям.

Вороги були прелюті. Як лише довідалися, що то Ромко зор-

ганізував спільну молитву, взяли його на допит.

— Ти хто такий? — буркнув червоний, мов індик, слідчий.

— Я Українець! — відповів гордо Ромко.

— Таких, як ти, ми знаємо! Присягни, що будеш нам вірно служити й забудеш за свою Україну, то випустимо тебе. А коли ні — то будемо тебе бити, доки не вмреш!

Ромкові в очах заходили якісь тіні. З кутків дивилися на нього ворожі гайдуки з палицями, готові мучити свою жертву. А в серці Ромка запекла іскорка...

— Цього я ніколи не зроблю! — відважно промовив Ромко. — Бога й Україну я любитиму завжди понад усе в світі! — І ще яркіше запалала іскорка Любови в Ромковім серці.

Пів дня били Ромка вороги. Коли млів із болю — ляжали на нього зимну воду й били далі. А потім винесли на двір і кинули в кут.

Довго нездужав Ромко. Вірні друзі піклувалися ним і вкінці він прийшов до здоров'я. Згодом вийшов на волю. Ідучи за покликом іскорки Любови повів він Українців до сміливої боротьби з ворогами. Бо це був Роман Шухевич — Головний Командант Української Повстанської Армії.

Приєднуйте передплатників для
„ГОТУЙСЬ”
(Передплата — 2 (два) долари)

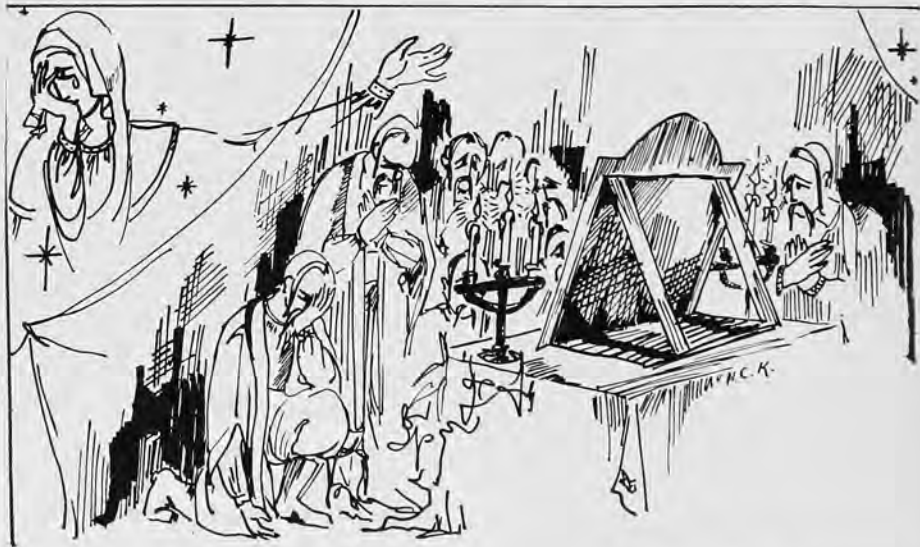
ІРЖАВЕЦЬ

(Уривок)

Як мандрували день і ніч,
Як покидали запорожці
Великий Луг і Матір-Січ,
Взяли з собою Матір Божу,
А більш нічого не взяли
І в Крим до хана понесли
На нове горе — Запорожжя.

Заступила чорна хмара
Та білу хмару,
Опанував запорожцем
Поганий Татарин;
Хоч дозволив хан на пісках
Новим кошом стати,
Та не зволив запорожцям
Церкву будувати;
У наметі поставили
Образ Пресвятої
І крадькома молилися...

... Чули, чули запорожці
З далекого Криму,
Що конає Гетьманщина,
Неповинно гине;
Чули, чули небожата,
Чули та мовчали,
Бо їм добре на чужині
Мурзи завдавали.
Мордувались сіромахи,
Плакали — і з ними
Заплакала Матір Божа
Сльозами святими;
Заплакала Милосерда
Неначе за Сином,
І Бог зглянувсь на ті сльози
І на Україну:
За козацькі і за тії
Пречистії сльози
Побив Петра, побив ката

Мал. Ніна Климовська

На наглій дорозі.
Вернулися запорожці,
Принесли з собою
В Гетьманщину той чудовий
Образ Пресвятої;
Поставили у Іржавці
В мурованім храмі.
Оттам Вона й досі плаче
Та за козаками.

Цей вірш написав наш найбільший поет Тарас Шевченко, що його пам'ять вшановують у безбездіжні всі Українці по цілому

світі. У цьому вірші згадує він як то козаки мусіли втікати із Січі у Крим та там коритися Татарами, бо московський цар Петро зруйнував був Січ, за те, що запорожці враз із славним гетьманом Іваном Мазепою боролися проти нього, за вільну Українську Державу, що тоді мала назву Гетьманщина (тому, що головою її був гетьман).

Татарський хан та його мурзи (урядники) були не християни, а магометани, тому й не дозволяли на будову церкви.

Роман Завадович

ДОБРЕ ДІЛО

Сценічна картина

Гнізду новачок
„Працьовиті Звірятка”
в Клівленді
присвячую.

В і д с л о н а

(Парк, лавка біля доріжки, над нею електрична лампа, дерева, кущі, моріжок. Збоку таблиця з написом: „Не нищити кущів! — Управа парку”)

МАРУСЯ (входить в повнім новацькім виряді, зупиняється біля лавки): Добридень, сонечко! Добридень, дерева й кущики! Добридень, квіточки! Будьмо знайомі: я новачка Маруся, з Гнізда „Працьовиті Звірятка”, маю десять років і ходжу до п'ятої класи. (Підспівує) „Пласт — моя гордість і мрія . . .” Чи не знаєте, де можна зробити добре новацьке пластове діло? (Скривившись, потрясає ногою). Ой, черевик трішки затісний — мабуть, міхура намуляло. Та й плече наче терпне від наплечника. (Рухає плечем). Та що там! Розпещуватися не можна. А може б зняти на хвилину наплечника? Таки здійму! (Кладе наплечника на лавку, сідає). Гм, варто б і ногу оглянути. Та ж новак пластун дбає про здоров'я. (Здіймає черевика й оглядає пальця).

ЗАЙЧИК (заглядає з куща): А хто це?

МАРУСЯ (здригнулася): Ох! (Оглядається) А, це ти, зайчику-Підбігайчику! „Не сміє бути в нас страху, ні жадної тривоги!” Ну, нічого! Добридень, зайчику! Підходь, подай лапку!

ЗАЙЧИК: Ой, не могу, бо мені ніжка болить...

МАРУСЯ: Що, і тобі болить? Давай її сюди! (Помагає зайчикові вийти з куца). Сідай отут, покажи! (Оглядає ніжку). П'ята скалічена, мабуть, наступив на скло. Зараз, зараз, Яцуню, перестане боліти. (Добуває з наплечника масть, намазує ніжку й перев'язує платком). А ось тобі ще один лік—пірижок. (Подає пірижка).

ЗАЙЧИК (зрадів, бере пірижок): Дуже добрий лік! А нога вже ніби й не болить.

МАРУСЯ: Дуже рада. Іди ж тепер, зайчику, додому і трохи полей! Не оглянешся, як ніжка буде здорова.

ЗАЙЧИК (стає): Спасибі! То я вже йду.

МАРУСЯ: Стривай! Чи ти не знаєш, де можна зробити добре новацьке діло?

ЗАЙЧИК: Та не знаю. Хіба в сусідів розпитаю. Бувай здорова! (Пішов).

МАРУСЯ: „Пластун є братерський і приятельський” (Намащує ногу мастю). Але новак часом буває голодний. Пластовий закон дозволяє їсти, тільки не забагато. (Добуває з наплечника хліб з шинкою).

КОТИК (іде доріжкою, скривився): М'яв — м'яв...

МАРУСЯ: Хтось іде? А, це ти, котику-Мурлику! Як ся маєш?

КОТИК: Голодно маюся... Сьогодні нічого не їх... Вчора не їв... І позавчора не їв!

МАРУСЯ: Відолашний ти! Іди ближче, розкажи про свою біду.

КОТИК (присідає скраю на лавці): Моя господиня захворіла... Її повезли в лікарню... А про мене забули... Я вже три дні голодний блукаю... Хліба сухого шукаю... М'яв-м'яв...

МАРУСЯ: Стривай! Замість хліба сухого, я дам тобі свій окрасць хліба з шинкою. Добре? (Подає). Прошу, їж на здоров'я!

КОТИК: Дяка, велика дяка! А в мене є ще товариш — чи можна піти з ним поділитися?

МАРУСЯ: Авже ж! Це твій хліб — розпоряджайся ним, як хочеш. Але, стривай! Чи ти не знаєш, де можна зробити добре новацьке діло?

КОТИК: Та не знаю. Хіба в товариша розпитаю. Мур-р-р! Бувай здорова! (Пішов).

МАРУСЯ: Іди здоров! (До себе). Ну, хліба вже нема. Та нічого — маю горіхи. Заткаю апетит горіхом. (Добуває з наплечника горіхи, взяла каменя, одного розбила).

ВИВІРКА (біжить стежкою, спинилася, в захопленні склала латки, мов до молитви): Ах, горішки! Смачні, мабуть! Чудові горішки!

МАРУСЯ: Здорова була, вивірочко!

ВИВІРКА: Здорова, та голодна. В парку горішки чомусь не ростуть. А як добра душа дасть, то я з подякою...

МАРУСЯ: Хто б сказав, що новацька душа не добра? Іди ближче, ось тобі горіх! Ось тобі два!

ВИВІРКА: Досить, досить! Залиши й собі кілька!

МАРУСЯ: А скажи: є в тебе братчики, сестрички?

ВИВІРКА: Є! Повне дупло, он там, на липі! (показує вгору).

МАРУСЯ: То на тобі всі! Занеси їм і скажи, як записано у пластовім законі: „Пластун є приятелем тварин і рослин”. Привіт їм від мене і побажання „смачного”!

ВИВІРКА (бере горішки): Спасибі, дівчинко-пластунко! Усе скажу — не забуду!

МАРУСЯ: А стривай! Чи ти не знаєш, де можна зробити добре новацьке діло?

ВИВІРКА: Та не знаю! Хіба у моїх сестричок-братчиків розпитаю. На все добре! (Побігла).

МАРУСЯ: Щасливо! А як на дерево лізтимеш, будь уважна! Я вчора мало що не впала з бузка. (Заглядає в наплечник). Чи є тут ще що? Ага, ось пляшка молока. Чудово! Спрагу можна загасити. (Взяла пляшку в руки).

ШПАК (виходить з-за куца з широко розкритим дзьобом): До... добридень!

МАРУСЯ: Добридень, добридень, шпачку! Ой, як же ти виглядаєш!

ШПАК: Спра... спрага! Висушила на тріску! Помираю!

МАРУСЯ: Не помирай, напийся мого молока!

ШПАК: О, борони Боже! Воно біле, а я чорний — то як же його пити? От, води б я напився... Геть горло пересохло.

МАРУСЯ: Ну, безпорадний шпачина! Та он же на клюбмі криничка з погожою водою!..

ШПАК: Там цілий день діти граються, і мені ніяк приступити.

МАРУСЯ: Це правда! Жалко мені тебе! Ось я зараз принесу тобі води (виймає з наплечника скляночку). Ага, була б забула спитати: чи ти не знаєш, де можна зробити добре новацьке діло?

ШПАК: Та не знаю. От, як ти підеш по воду, то я думатиму — може що придумаю.

МАРУСЯ: Гарзд! (Побігла).

ШПАК (сів на пеньку, стукає собі крилом у чоло): Думай, шпаче, думай!

ПЕС ГАРКО (скрадається з-за кущів): Ш-ш! Ш-ш! Зараз його матиму! Ах, тріснула капосна гіллячка!

ШПАК (підбіг на край сцени): А, це пес Гарко! Чого вам, пане, тут треба?

ПЕС ГАРКО: Не твоє діло! Йди геть! (Побачив наплечника на лавці, перешукує його, добуває плящину молока). Що за диво? Пахне м'ясом (облизався), пахне хлібом (облизався), а саме молоко!.. Нічого, хлєпну й молока! (Сідає на лавку, силкується зняти корок).

ШПАК: Не пийте, пане! Це ж не ваше!

ПЕС ГАРКО: Казав, іди геть! (Показує зуби). Гар-р-р! Гар-р-р!

ШПАК (відступає на крок): Ой, лишенько, які страшні зуби! Але таки не пийте! Це Марусине молоко!

ПЕС ГАРКО (схоплюється з лавки): Ти ще не пішов? Гав! Гав!

ШПАК: Ой, біда! (Втікає).

ПЕС ГАРКО (знов сідає на лавку, відкручує корок і п'є з пляшки молоко).

МАРУСЯ (входить зі склянкою води, не бачить Гарка): Ось і вода! Зараз нап'єшся усмак.

ПЕС ГАРКО: Я вже п'ю — молоко. Не треба мені твоєї води! Молоко краще.

МАРУСЯ: Ах! (Склянка випадає їй з руки). Хто це?

ПЕС ГАРКО: Гар-р-р! Га-га-га-га-гав! Оце і я!

МАРУСЯ: А я... Маруся.

ПЕС ГАРКО: Ова, велике цабе! Знати тебе не знаю і знати не бажаю, а як захочу, то ще й покусаю.

МАРУСЯ: Та ж я тобі, песику, ніякої кривди не заподіяла.

ПЕС ГАРКО: Як то ні? Порожнього наплечника принесла! А м'ясо де? А пиріжки де? А бублики де? Та ще й поганий шпак вилаяв мене за твоє молоко.

МАРУСЯ: Хай! Я тобі його дарую. Пий собі!

ПЕС ГАРКО: Воно і без твого дарунку тепер моє. Але, де м'ясо, питаю!

МАРУСЯ: М'ясо котикові дала, пиріжком зайця обдарувала, гориhamи вивірок обділила. А про тебе, песику, я не знала.

ПЕС ГАРКО (передражняє): „Не знала! Не знала!“ Так слухай, що я тобі казатиму: іди між дітей, відними в них по пиріжку й мерщій принеси мені!

МАРУСЯ: Я цього не зроблю! Я не злодійка!

ПЕС ГАРКО: Як не принесеш, то я тебе покусаю. (Схопився з лавки й вишкірив зуби). Гар-р-р! Гар-р-р! Гав-гав!

МАРУСЯ (притулилася до стовбура дерева і простягнула перед собою для захисту руки): Ні! Не принесу! (За лаштунками підіймається гамір, щораз голоснішас, тріщать сухі галузки).

(Закінчення буде)

МАЛЮНОК-ЗАГАДКА

Мал. Ірка Стецьків

Наш найбільший український поет Тарас Шевченко дуже любив дітей та не раз в неділю по полудні виходив на вигін за місто, щоб погратися з ними. При цьому обдаровував дітей залюбки то книжечками, то ласощами, то дрібними грішми на цукорки.

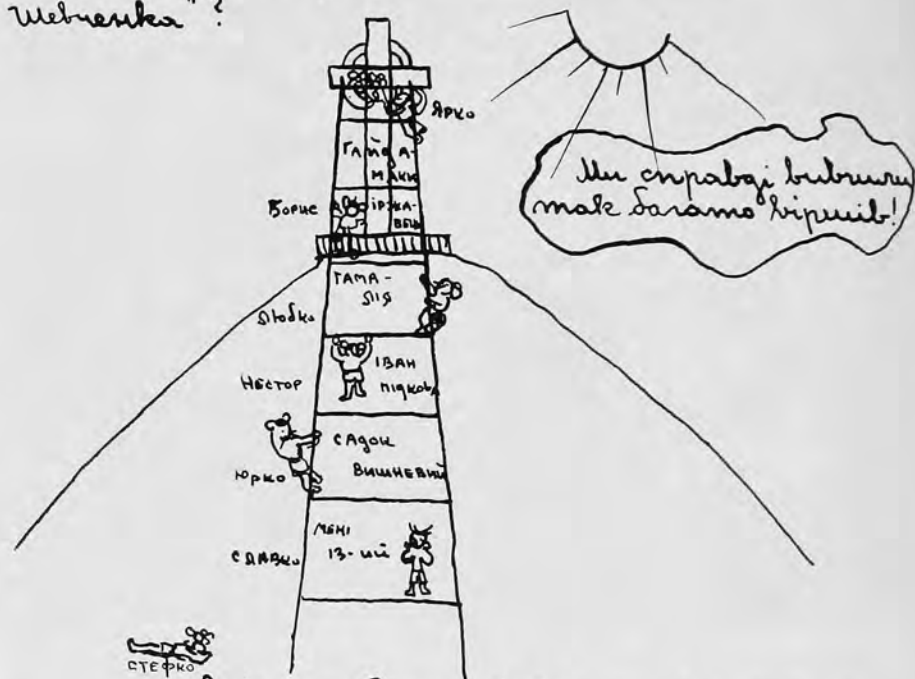
На цій картині бачите саме, як Тарас гуторить із дітьми. Та не звичайний це малюнок! На ньому теж можна знайти дуже багато предметів, що їх назва починається із літери „К”. Ану, спробуйте та напишіть до „Готуйсь”, які ви предмети майшли, а тоді побачимо, хто знайшов найбільше!

**ПРО КОЖНУ ЗМІНУ
ВАШОЇ АДРЕСИ
ПРОСИМО ПОВІДОМИТИ
АДМІНІСТРАЦІЮ „ГОТУЙСЬ”**

Из хроники Кош'арки.

Ми хотиме згодити несподіванку
Спанукоби і браштыфари змар: „ Это
булиз аме на вершине мори Стараса
Уевченка ” ?

А тым Спануке каске, що мори
Стараса Уевченка буде мале не бубраге, до
Баршувки скити хрест ! ! ! !

Але ми не боимь поста-
вимо там не верацни!

ПРИГОДИ КОЗАКА-НЕВМИРАКИ

(Продовження з попереднього числа)

— Добре, я казки дуже люблю! — аж немов ожив Кролюгта. І став козак розказувати про Калинову Сопілку, про Жар-Птицю, про Вичка-Третячка і про Правду та Неправду. Собаки ще ближче присунулися до них та гріли їх своїм віддихом. А хлопчина то плакав, то сміявся, то допитував козака, що таке сопілка, чому по дідовій дочці обід ставили, який то Волосожар клює Жар-Птиця, то знов: чому то неправдою світ перейдеш, а назад вже вернутися не можеш?

І не зчулися, коли завірюха вщухла.

— Ну, тепер щаслива тобі дорога! — вирішив козак.

— Але ти поїдеш зі мною, добре? Будеш жити з нами в іглю, в нашій хатині з льоду, а моя маленька сестра дуже любить казки.

— Просять добрі люди, то й відмовити не годиться! — промовив козак. — Хоч мій шлях ще

далекий — аж в Україну.

Поправив Кролюгта упряж на собаках, погладив одного-другого, свиснув, та помчалися безмежними білими полями. Козак ж заховав собі добре за пазуху.

**

Не довго й їхали, коли побачили дим, що курився із вогнищ у селі Кролюгти. Ще трохи, та й побачили круглі дахи іглю, а біля них склади шкір і м'яса звірів, приміщені на високих палях.

Заїхав Кролюгта перед хату, випряг собак, кинув їм кусок замерзлого м'яса. Тоді разом із козаком поліз вузьким проходом — в іглю. Та враз зупинився.

— Козаче, — шепнув, — як же я повернувся домів та без добичі? Висміють мене!

— Не журися! Не ти ж винен, що знялася завірюха! — потішав козак. — Згодом може виберемося ще раз на лови!

І Кролюгта поповз далі. Та нікому не було часу турбуватися ним у хаті. Бо на широкій лаві, що тяглася попід усі стіни, сиділи не лиш батьки та рідня Кролюгти, але ще і два якісь чужі чоловіки. Були вусаті та бородаті та щось живо розказували, а всі слухали уважно.

— Хто ці люди? — спитав козак Кролюгти, коли той вже скинув кожухок та грів руки над лямпою із розтопленим товщем тюленів.

— Вони приїдять сюди нераз, купувати хутра звірів, що їх вбив мій батько. Батьки їх дуже шанують, а вони їм завжди розказують, що приїхали із якогось раю на землі, де всього багато і де дуже добре бідним людям.

— З раю? — насторожився козак, прочуваючи щось непевне.

— Так, вони розказували: з раю, де ніч і лень світить червона зірка.

— О, тепер я вже знаю! — трохи не викрикнув козак. — Знаю, що то за „рай"! Большевики вони, Москалі! А приїдять сюди та розказують вам нісенітниця!

— То що ж мені з ними робити? — спитав заклопотано Кролюгта. — Ти мене від смерти своїми казками врятував, то ж вірю лиш тобі одному!

— Тепер нічого не можна буде робити. Але пожди — прийде ніч; тоді почувеш, як я з ними розправлюся!

— Та ж у нас ніч буде аж че-

рез місяць! — не міг зрозуміти Кролюгта.

— Ага, правда! У вас півроку день, а пів ніч! — пригадав собі козак. — Нічого, хай вони лиш покладуться спати!

Та саме всі покінчили їсти улюблену страву: сало з льодом та з синіми ягодами та обтерли товсті пальці об свою одяжу. А тоді батько промовив:

— Тепер всі покладемося спати, бо як тільки встанемо, починаємо збирати всі наші статки та їдемо у країну червоної зірки, де всім так гарно живеться.

— Не бійся, нікуди не поїдете! — прошепотів козак Кролюгті.

Всі поклалися спати, а коли вже добре захропли, козак тихенько підійшов до Москалів, що лежали на лаві. Підійшов та потягнув з усієї сили одного за вухо.

Той прокинувся та почав розглядатися, що сталося. Але не побачив нікого, тільки почув, що хтось з усієї сили шарпає його за бороду та говорить:

— Оце тобі, вороже-Москалю, щоб чесних людей на манівці не зводив!

— Що-ооо! — закричав Москаль. Та в ту ж мить почув удар козакової шаблі на своїй руці, і голосок:

— Це кажу тобі я, козак з України!

Хотів Москаль приловити те, що говорило, але замість того потрапив кулаком в обличчя другого Москаля.

— Ти, Ванька, чого б'єшся?
— зарепетував той.

— Як же не битися, коли тут контрреволюція мене за бороду торгає?!

— Дам я тобі контрреволюцію!
— гукнув той. І почали вовтузитися на лаві, а козак метушився поміж ними та щораз колов шаблею то одного, то другого. Вони від того ставали щораз лютіші.

Так билися, що аж скотилися на долівку та перевернули лампу. Стало темно і тільки чути було, як Москалі товкли один одного та кляли погано. Налякані Ескімоси, повилазивши на лаву, шепотіли закляття, що охороняють перед гнівом Великого Ведмеда.

Коли ж через силу батько

знов викресав огонь та засвітив другу лампу, побачили, що Москалів вже не було: один почав тікати із іглю, а другий погнався за ним. На лаві ж полишали всі дороги, що лиш куплені хутра.

— Добре їм так! Хай і не вертаються в наше іглю! — відважився промовити Кролюгта. — Це пройдисвіти, та не казали вони вам правди!

— Звідкіля ж ти це так добре знаєш! — обурилася мати. — Поки ти ще сам не вполював ні одної фоки, ніхто тебе і так не слухатиме.

— Коли ж я знаю певно! Мені козак сказав!

— Хто ж це такий той твій козак?

— Це такий малесенький чоловічок, що врятував мене від

Мал. Х. Зелінська

смерти на морозі, коли я вертався із ловів. Ось тут він! — і Кролюгта почав пильно розшукувати. Та не найшов козака біля себе, де поклав був його на ніч.

Не найшов і поміж хутрами, поміж знаряддям до ловів, ні поміж кістками звірів, що з них мали різьбити різні предмети. (Продовження буде)

НАША ДОМІВКА У БЕРЕЗНІ

Мал. Р. Лучаковська

У березні ми прикрасили портрет Тараса Шевченка вишитим рушником та квітками. На стіну повісили наші власні малюнки до віршів Шевченка, в дарунку Йому в день Його Уродня. Цілий березень лежить у нас на столі на почесному місці Його книжка „Кобзар”. Ми теж змайстрували на Його честь модель криївки, що в ній живуть наші повстанці. Бо вони борються за волю України, так, як Тарас Шевченко сказав: „...Вставайте, кайдани порвіте!” А ми їй тому поставили повстанців, бо в березні вшановуємо і пам'ять великого Генерала УПА Романа Шухевича — Тараса Чупринки. Він був теж пластуном, як і ми. А нарисуйте нам, як ви прикрасили свою домівку?

З НОВАЦЬКОГО СВІТУ

Хоч це вже березень, але таки хочемо ще помістити декілька листів, що в них наші читачі описали свої різдвяні переживання.

Маруся Т. із Торонта пише:

Новацька ялинка

В неділю 25 січня відбулася в Торонті в домі „Просвіти” Новацька Ялинка. Ялинку влаштувало наше Гніздо „Перелетні”. Кожний рій новачок виводив сценку, а новаки були наші гості. В кімнаті, де ми зібралися, була ялинка, кілька довгих столів, висіли картини на стінах і при столах були крісла. Нас гостили горіхами, тісточками, цукорками, коржиками та яблуками. Ми дістали компот, що наша

Велика гордість новачкам із Нью Йорку, що сестричка Зоя подавала всім жовті хусточки!

сестричка зварила і все було дуже добре. В програмі мали ми гри, сценки та їдження. Коли ми скінчили їсти, ми вдягнулися та пішли до домівки Українського Національного Об'єднання, де ми бачили, як діти говорили вірші, ставили сценку та показували ляльковий театр. Коли ляльковий театр покінчився, ми пішли додів. Нам дуже подобалася „Новацька Ялинка”.

**
*

Новачка Марійка Романець із роя „Жайворонки”, того ж самого Гнізда „Перелетні” в Торонті, так пише про цю саму ялинку:

Пластова ялинка

Пластова ялинка відбулася 25 січня в домі „Просвіти”. Попри-

З новацької маскаради в Нью Йорку: Царівна Сніжинка в супроводі своєї подруги — залупила всіх у гості.

ходили новачки, новаки, сестрички та братчики. Поки всі посходилися, ми грали гри. На протязі кілька хвилин ми давали різдвяні точки, що їх ми підготували. Наш рій виступав перший, а потім інші рої. Мені найбільше подобалася точка роя „Стокротки”, бо вони були гарно вдянені і добре говорили.

**
*

Новачка Маруся Тарнавська з Торонто написала нам такого листа:

Дорога Сестричко Лесю!

Посилаю два доларя, як передплату на наш журнал „Готуйсь” на 1959 рік. При цій нагоді хочу написати до Вас кілька слів. Я належу вже третій рік до роя новачок „Жайворонки”. В рою нас є тринадцять. Маємо дуже добру сестричку Ліну. Всі наші

вечірні „Рідні Школи” в Торонті підготовляють на день 8 березня великий концерт у честь Тараса Шевченка.

Вітаю Вас нашим „Готуйсь”!

Новачка Маруся Тарнавська

**
*

А молодший брат Марусі, теж новак Юрко Тарнавський пише до Сестрички Редакторки: Дорога Сестричко!

Посилаю два доларя, це передплата на „Готуйсь” на 1959 рік. Я вже другий рік новаком. Належу до роя „Олені”, що в ньому я заступник роївого. Минулого літа я був у таборі на „Пластовій Січі”. Цього року поїду знову.

Наша Пластова Станиця тепер почала збірку грошей на будову великого і гарного Пластового Дому. У часописі „Вільне

Новачки „Крилаті” з Вінніпегу зголошують свої добрі діла на новацькій ялинці.

Слово" написано, що вже збрали 26.650 доларів, а всього треба аж 278.000. Напишіть щось про це в „Готуйсь”.

Щиро вітаю! Готуйсь!

новак **Юрко Тарнавський**

**

Особливо втішив Редакцію „Готуйсь” привіт із табору новачтва „Тарасівка” аж із Сіднею в Австралії. Тоді, коли в Америці чи Канаді зима, в них саме найгарячіше літо і відбуваються табори!

Із цього табору пересилають нам грімке „Готуйсь”: Геня Мартинюк, Люба Дика, Богданна Якубів, Маруся Чайка, Орися Жуківська, Ольга Гривка, Віка Гарків, Ганя Бодак, Дарка Масляк, Любка Дума, Мирон Кузик, Даньо Шехович, Петро Тимоць, Олександр Любчик, Богдан Грабовський, Андрій Лалак, Едвард Дума, Ярослав Дикий, Павло Пінкевич, Роман Якубів, Ольго Вуський, Роман Романовський, Петро Пінкевич, О. Подригала, Миросьо, О. Локур, Р. Бучацький, Б. Козей, В. Шевченко — разом з булавою Табору.

Щиро дякуємо Вам, Друзі, за гарний привіт!

**

Вістки з Вінніпегу:

Сестричка Дарця Зельська пише нам, що цього року перед Різдом кожний із роїв новачок їх Гнізда „Крилаті” старався зробити якесь спільне добре діло. Це добре діло зголошував кожний рій на новацькій Ялинці і за нього сестричка причіпала на ялинці одну зірку.

Найстарші рої новачок „Соловейки” і новачків „Зайчики” ходили цього року з колядою та переслали 25 доларів на Фонд „Готуйсь”, від обидвох Гнізд: новачок „Крилаті” і новачків „Лісові звірі”.

В суботу, дня 14 лютого відбули новачки окремі сходи, присвячені „Готуйсь”. Сестрички приготували виставку всіх примірників „Готуйсь”. Під час сходин проголошено змагання роїв, в котрому всі новачки заплатять передплату за „Готуйсь” до кінця лютого. Сьогодні вже знаємо, що виграв рій „Синички”. З цієї нагоди „Синички” зробили собі спільну світлину та перешлють її до „Готуйсь”.

Далі на сходах сестричка пояснювала образочок, що на обкладинці „Готуйсь”, а потім грали гру: „Хто найбільше запам’ятав собі з образочка”? Опісля сестричка прочитала всім одне оповідання з „Готуйсь” і старші рої змагалися, хто краще та скоріше напише „Журналик Готуйсь”. Сходи закінчено ще одним змаганням: хто з новачок має в себе найкращу на найбільшу збірку чисел „Готуйсь”. Зі старшої групи новачок виграла новачка юне орля Марта Кульчицька з роя „Перепелички”. Вона принесла до перевірки 34 числа. З-поміж молодших виграла Ірця Кайда з роя „Чайка”, що вespіла наскладати 9 чисел.

Чи бачите, як гарно вміють „Крилаті” пошанувати свій журналік!?

**

Новачка Христя Кузьмович із Нью Йорку (тоді була ще новачка, а сьогодні вже юначка!) написала нам:

Що розказував Дніпро

Я називаюся Дніпро і є найбільшою рікою в Україні. Я дуже старий і бачив, як святий Андрій встромив хрест на Київських Горах. Аскольд і Дир пліли мною а Володимир Великий хрестив людей у моїх водах. На острові Хортиці, біля моїх славнох Порогів козаки збудували

From: Molode Zytia, Inc.
302 E. 9th Street
New York 3, N. Y., U.S.A.

6/H-1
Olha Kulynych
101 St. Marks Place
NEW YORK 9, N.Y.

свою Січ. Я бачив, як вони виїздили у бій на Турків, Татар, Поляків, Москалів. Вони майже завжди верталися із добиччю та бранцями, що їх визволили з неволі.

Над моїми берегами вирости великі міста: Київ (столиця України), Канів, де похований Тарас Шевченко, що у своєму заповіті написав:

Як умру, то поховайте
Мене на могилі,
Серед степу широкого
На Вкраїні милій.

Далі стоять наді мною Черкаси, Чигирин, Січеслав, Запоріжжя і Херсон. Я вливаюся до Чорного моря. Я велика, славна українська ріка, що її кожний Українець любить і шанує.

Павло Тичина

А Я У ГАЙ ХОДИЛА...

А я у гай ходила
По квітку ось яку!
А там дерева-люлі.
І все отак зозулі:
ку-
ку!

Я зайчика зустріла
Дрімав він на горбку.
Була б його спіймала —
Зозуля ізлякала:
ку-
ку!

Мал. Ірина Савойка